

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: AF EN FORELSKETS DAGBOG

Citation: Nansen, Peter: "AF EN FORELSKETS DAGBOG", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid60890.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

AF EN FORELSKETS DAGBOG

Kærlighedsvers i Prosa.

I

Jeg elsker Dig Dagen lang, jeg elsker Dig den altfor korte Nat.

Naar jeg ikke holder Dig i mine Arme, tror jeg, at Du flygter bort.

Jeg vil have Dig altid, hører Du! Jeg vil, at Du ikke maa være nogen anden kær. Jeg hader, at Du taler med nogen anden. Du maa ikke være nogen anden nær.

Thi Du er min og jeg har Ret til Dig; Du hører min Sjæl og mit Legem til. Jeg vil have din Sjæl og dit Legem.

Jeg vil Dig i Evighed.

II

Med Hovedet bøjet, Hænderne korslagte paa Brystet, staar Du frysende foran Spejlet.

Dit blonde Haar bundet op fra den dungyldne Nakke. Lys over hele dit slanke unge Legem.

Det er ikke det døde Marmor, Du ligner, ikke det gustent syge Allabast. Det er levende Blomsterkalke, hvide med sartrøde Aarer.

116

III

Du piner mig mer end Du ønsker, selv naar Du vil mig ondt. Du er en evig Skiften, og jeg vil en evig Ro. Du hudfletter mine Nerver med din Uro. Og din Stemme, der skifter som et Bygevejr, piner min Hjerne.

Hvorfor kan Du ikke tale som Kilden, ens og sagtmødig? Jeg er angst for hvert Ord, Du taler; jeg er aldrig sikker.

Du er som Svalen, der flyver ud og ind, men aldrig finder Ro i sin Rede.

IV

Derfor elsker jeg, naar Du træt synker sammen i mine Arme og ser paa mig med halvt lukkede Øjne, bedende om Hvile.

Derfor elsker jeg, naar dit Hoved lægger sig op til mit Bryst og Du trækker Vejret dybt og godt og slumrer ind, tryk som et Barn.

Dine Kinder bliver røde i Søvn, din Mund aabner sig svagt, og din Haand krammer om min Frakke som en Barnehaand om Vuggens Tæppe.

Da bøjer jeg mig ned og kysser den varme friske Mund, og jeg ønsker, at Du ikke maa vaagne, men at vi begge maa sove ind.

V

Aldrig har jeg elsket Dig højere end naar Du var syg; laa stille hen og var glad ved at holde mig i Haanden; blev rolig under min Haands varsomme Strygen henover din Pande; smilede, skønt Du led.

Slog Blikket op et kort Sekund for at lukke det over mit Billed.

117

VI

Jeg tror, at Du elsker mig. Ellers saá Du mig ikke. Jeg tror ogsaa, at Du lyver; thi alle Kvinder lyver. Men greb jeg Dig i at lyve, gik jeg min Vej.

Derfor lægger jeg Snarer for din Fod og tager dem atter bort.

VII

Om Du sagde: "Idag skal Du dø" - jeg vilde være glad og tage Døden, som Du gav.

Kun vilde jeg, at Du skulde holde mig i Haanden, mens mit Hjertes Slag blev standsede; Du skulde holde mig i Haanden, og naar Du saá, at Blikket brast, skulde Du dække Dødssukket i et Kys.

Giv mig Døden, men gaa ikke fra mig, at jeg skal leve og se Dig med en anden! Vide, at Du giver dit Legem til en andens Kærtegn, din Stemmes Elskovsklang til en anden!

Min Kval vilde gnave min Sjæl ussel og fejj. Jeg vilde ikke have anden Tanke end Dig lykkeberuset i en Fremmeds Arme.

VIII

Jeg kom for at sige Dig Farvel; jeg vilde prøve at gøre mig fri. Da stod Du saa straalende som en Foraarsdag og lo til mig. Og varmere end nogen Tid dvælede dit Blik paa mig, og din Stemme var lys som Solskin.

Og dine Ord var netop de Ord, som jeg elsker; Du var mere min, syntes jeg, end nogen Tid før.

Jeg kom for at sige Dig Farvel; jeg vilde være fri. Jeg er bunden, til Du slipper mig; og naar Du slipper mig, er jeg Din endda.

118

IX

Du havde været hos mig.

Jeg hjalp Dig i Vognen, og Du bøjede dit Hoved ud gennem Vinduet og smilede til mig, mens Du rakte mig Haanden; og Du spurgte: "Er Du glad ved mig?"

... Du vidste, at jeg ikke var glad. Men Du vidste ikke, at hele min Sjæl var én tung, graa Bedrøvelse for Dig.

Jeg sover ind med det om Aftenen; det knuger mine Drømme, saa jeg vaagner med Tyngslen over mig og ikke har Lyst til at staa op, men mest kunde ønske at ligge ganske stille hen, uden at tænke.

Thi jeg ser Dig altid som jeg saá Dig hin Aften: kørende bort fra mig, spørgende, mens Du forlader mig, om jeg er glad; tvingende mig til at være glad ved Dig, naar Du fra mig gaar bort til alt det, som ikke er mig, men som er lige imod mig.

Du er min dybe Bedrøvelse.

Mit Liv tilhører Dig og der er intet, jeg lever eller tænker, som jeg ikke lever eller tænker i og med Dig. Du er den eneste i mit Liv.

Men dit Liv er som Blomsterfrø, Vinden tager og spreder viden om.

Jeg sidder ene og deler i min Fantasi alt Mit med Dig, mens Du er langt fra mig, optaget af tusinde fremmede Ting. Jeg skulde have hele dit Liv, som Du har mit, og jeg har kun dine hastige Kys og de Tanker, som bliver tilovers. Hvergang Du kommer til mig, kommer Du opfyldt af alt det andet, og hvergang Du gaar fra mig, gaar Du for igen at opfyldes af det.

Du vil baade det og mig. Jeg vil Dig alene. Og naar Du, som hin Aften, gaar bort fra mig og spørger, om jeg er glad, da vilde jeg være glad, om noget styrtede ned over os og dræbte os begge.

Dette er den tunge Bedrøvelse, som har sænket sig over mig. Jeg ser dit Smil, som kører bort og forsvinder, mens jeg er ene.

X

Mindes Du en Sommernat, vi kørte mellem granbevoksede Bakker? Luften var saa blød og lun, fyldt med en sød Duft af Granernes Saft.

Du hvilede i min Arm, og vi saá op i den dybe mørke Stjærnehimmel. Kusken sad rank paa sin Buk, og Hestene travede jævnt og med ensformige Hovslag.

Der var ikke anden Lyd; rundt om os det uendelige Rum og de højtidelige Granbakker. Vor Vogn var det eneste travle Fnug i denne hvilende Storhed.

Da krøb Du tæt ind til mig og hviskede, med dine Arme fast om min Hals:

"Vi maa holde godt sammen. Se, hvor vi er næsten ingenting. Man maa følges med hinanden i Haanden for ikke at blive borte og alene."

Nu er Du borte og jeg alene.

120

121